

דרכי אדם

כמה טיפות בנוין

חודש ימים לאחר הצגת הבכורה של המרד על הקיין היה עדיין אולם תיאטרון הבימה בתל-אביב מלא עד אפס מקום. באחת השורות הראשונות ישב אדם צנום, שונף שמש. עיניו היו עצומות וסנטרו כבוש בחזהו. אשתו, בלונדית מלאת-גוף, הרפה אותו קלות: "מה קרה, שמחה?" בתו הבלונדית הצנומה משכה בשרחלו: "אבא אנשים מסתכלים עליך." שמחה הלל לא שם לב לעיניים המופנות אליו: "שיביטו!" המחוח לא מצא חן בעיני שמחה: "נכון, קחיג היה עריץ ואכזר. אבל הוא לא היה מטורף." הוא הגן על רבי-החובל בהתלהבות בלתי-רגילה. אשתו, פרידה, הבינה את הסר בה לכך: הוא ראה בקחיג בבואה של עצמו.

שמחה היה אדם קשוח, אך ישר. הוא עלה בטולם הקריירה בימי הבריטים, הגיע לדרגת מפקד-המכס של נמל-חיפה. אולם עם קום מדינת-ישראל הורד מדרגתו, ובמ קומו נתמנה אחד מפקודיו לשעבר. שמחה הלל עזב את המכס.

מתיחות ורכאון. מאוחר יותר קבעו הרופאים כי האכזבה שנחל שמחה במכס שברה את גופו ואת רוחו לחלוטין. הוא עזב בפרך בסרדסיו, אשר בקרבת ראשון-לציון. אולם בבואו הביתה היו פרידה ונר רית נושאות במלוא נטל מצבי-הרוח שלו. הוא סבל ממצברות אלה לא פחות מאי-תנו, סיפרה פרידה, "אבל הוא לא היה מסוגל להתגבר עליהם."

החיים בבית הפכו קשים עד בלי נשוא. המתיחות הלכה וגברה. לא הועילו מאמצי פרידה להפגישו עם רופאים: הוא התחמק מהם. לא הועילה גם המסיבה שערכה ה-משפחה לכבוד יום-הולדתו ה-56: הוא נש-אר קודר, דרוך ומדוכא.

בשבוע שעבר הוציא שמחה בקבוק מתוך הארון, שפך מתוכו את שירי-היין, עטף אותו בעיתון ישן: "אין שמן במטבח", הס-ביר, "אביא שמן כשאשוב מראשון". אחר יצא החוצה מבלי להביט בפני בני-הבית.

מתאבד היילד

"אבא, אנשים מסתכלים עליך!"

ברכס לשלום מאחורי הדלת. נורית הלכה לעבודתה בהתאחדות הפרד-סנים. פרידה נשארה לבדה בבית. "הרגשתי כי משהו נורא עתיד לקרות באותו יום", סיפרה פרידה מאוחר יותר, בשבתה על שרפרף בירתה התל-אביבית הצנועה.

בשעה שש בערב נשמע צלצול קצר של פעמון-הדלת. על המפתח עמד יונה, דודנו של שמחה. הוא נראה מפורח. "הבאת בשך רה רעה", אמרה פרידה. "כן", השיב, "שמחה נמצא מת על קבר אמו בראשון". הוא לא מסר את טרטי האסון הם נוד-עו לפרידה רק לאחר זמן: קבוצת אנשים, שבאו לבקר בבית-הקברות, מצאו גופה חרו-כה מוטלת על גבי קבר. לצדה, מתחת ל-אבן כבדה, היו מונחים מסמכיו של שמחה. במרחק מה משם היה מוטל על-יין ריק. בקרקעיתו נותרו עיניים פו-תות של בנוין.

(המשך מעמוד 9)

מלא עד אפס-מקום: ראש עיריית נתניה, עובד בן-עמי, אשר נגדו הוצא צו-על-תנאי, חוייב לבוא לשם ולנמק מדוע סירבה הער-רייה לתת לאבא קליינשפיץ ולחיים אקסל רשיון לתנות-קניקים.

הרשיון היה סלע-מחלוקת כבר למעלה משנה, מאז הכריחו החוגים הדתיים בנתניה את העירייה להחליט שלא לתת רשיונות לחנויות-מוזון, אשר לא יתחייבו שלא למכור בשר-חזיר, או מצרכים עשויים מ-בשר-חזיר. קליינשפיץ ואקסל התחייבו שלא למכור בשר-חזיר, אך סרבו לתתם על הת-חיבות דומה בקשר לקניקים: הם לא ייצרו אותם, אלא קנו אותם מבתי-החרושת השונים.

בינתיים לא הסתפקה עיריית-נתניה ב-החלטה: החוגים הדתיים לחצו על בן-עמי להוציא חוק-עזר, שיאסור כל מכירה של בשר-חזיר, או קניק-חזיר. חוק-העזר הוצא **רוב דתי**. לא היה איפוא כל פלא בכך שאולם בית-המשפט היה מלא פקידו עיר-יית-נתניה. במקום נמצאו גם תת-שר-הדתות, זרח ורהפטיג, היועץ-המשפטי של משרד-הדתות, יששכר באר, ומספר רב של אורי-חיים חבושי שטריימלים ממאה-השערים. חשוי-בות הפרשה הודגשה כפל כפליים על-ידי העובדה שנושאי-בית-המשפט, יצחק אולשן, הסכים לעבוד ביום ששי, שהנו יום מנו-חתו הקבוע. לצדו של אולשן ישבו השופ-טים העליונים יואל זוסמן ואלפרד ויתקון, רמנו את מהלך-המשפט לפרטי פרטי. בן-עמי לא זילזל בערך-הפרשה: הוא יוצג על-ידי עורך-דין יעקב (משפט ברמז) סלומון. שני סותר-הקניקים יוצגו על-ידי אריה פינצוק ודוד רוטלתי.

לאחר שהשיב בן-עמי לשאלותיו של אול-שן, הודה כי הרשיונות לא הוצאו מסיבה דתית, החל פינצוק חוקר את ראש-עיריית נתניה בקשר לכמה נקודות טכניות. סיכמו של סלומון, שבא בעקבות החקיר-רה, התרכזו מסביב לנקודה אחת ויחידה: רוב תושבי נתניה הם דתיים, או שומרי-מסורת ויש להם זכות להוציא חוק-עזר, שיתאימו לאור-החיים.

לעומת זאת טען פינצוק כי סמכות הח-קיקה של העירייה מצומצמת להוצאת חוקים בכל הנוגע להיגיינה, הבנייה והאדמיניס-טריציה באיוון. כל הבעיות הדתיות חור-גות מסמכות העירייה, שייכות אך ורק לתחום סמכותה של הכנסת.

בשעת הצהריים הכריז אולשן על הפ-סקה, עזב את המקום יחד עם השופטים האחרים. מועד פסק-הדין לא נקבע, אולם רבים היו להוטים לראותו בילקוסי-הפרט-מיים: יהיה זה פסק-דין חשוב ביותר, וקרוב לחדאי שהוא יעסוק לא רק ברשיון הנתון במחלוקת, אלא גם בבעיית סמכות-החקיקה של העירייה ובאישור שנתן שרה-פנים ל-חוקי העזר העירוניים, האוסרים מכירת חזיר.

תולדות

מכתב קצר

השבוע הגיע מכתב קצר למורה רחל בר-גיורא (העולם הזה 891). בהתאם לסמכות שניתנה בשעתו לנציב העליון, סיטר אותה שרה-הינון. לפי אותו חוק לא היה עליו לתת נימוקים.

בעלי המכתב ידעו את אשר הם עושים. הם חששו מאד שהסיבה האמיתית — קשריה של בר-גיורא עם כת היהודים המשיחיים — עלולה לסכך אותם עם החוק. המורה אילת היתה מוכנה להגיש צו-על-תנאי. הדבר היה מעורר גם רושם רע בחוג לארץ.

הפתרון שנמצא: לעתונות הוחררו רמזים כאילו התרשלה בר-גיורא בעבודתה בבית-הספר של אילת, נעדרה פעמים רבות מתפ-קידה. זה היה שקר. שמועה שניה: המורה נאמה באסיפה של הליגה האנטי-קומוניסטית, סטרה על לחיו של שוטר. אולם תקרית זו, שרחל בר-גיורא מכחישה אותה*, לא הוב-רה מעולם בבית-משפט.

שוב נשפך אור על מצב מדאיג: לפי החוק הקולוניאלי הבריטי, יכול כל פקיד להחליט על פיטורי אדם מבלי להתחשב באיש. כמעט ואין שום בסיס חוקי לעירעור על החלטה כ-זאת.

* הא סוענת שידידיה השאינו רמקול ל-ליגה, והיא ניסתה לקחתו בחזרה, כשנעצרה על-ידי שוטר שתפט בה והעליבה.

מעילי-פעם

במבחר עשיר ובגזרות שונות

מ-28 ל"י

מעילי גברדין

כאיכות מעולה

אפס

תל-אביב. ירושלים. חיפה

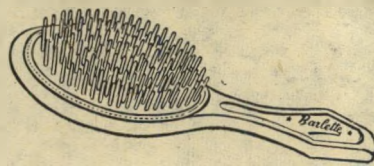
השתמשו ב-BARLETTE

לגברת ולתינוק מברש ראש מנייד

משוה ברק זוהר לתסרוקת

להשיג אצל הפרסומיות המובחרות

המפיץ הראשי: חיים ברנך כפר גלעדי 1, תל-אביב

הגיעו

אכונות כתיבה חדשות מקוריות עבריות

CONTINENTAL

למכירה בלירות ישראליות

ההספקה מהמחםן

נא לרשום את המספר החדש של הטלפון שלי 5-0-3-2

בלומן, ת. א. אלנבי 111